

РЕШЕНИЕ

№ 7591

гр. София, 04.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 13.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **5482** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 118, ал. 2 от КСО.

Образувано е по жалба от Д. Н. Д. срещу решение № РО-269/07.05.2013 г. на директора на С.. С посоченото решение е отхвърлена като неоснователна жалбата на Д. Н. Д. срещу разпореждане № 214-00-1919-3/29.01.2013 г. и е потвърдено разпореждане № 214-00-1919-3/29.01.2013 г., с което е отпуснато парично обезщетение за безработица за периода 17.04.2012 г. - 09.08.2012 г. в размер на 7, 20 лв. дневно.

В жалбата се поддържа, че актът е постановен в противоречие с материалноправни норми - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Иска се отмяната на решението.

Ответникът – директорът на С. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорения административен акт и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Д. Н. Д. на 19.04.2012 г. е подала заявление до териториалното поделение на НОИ за отпускане на парично обезщетение за безработица на основание чл. 54а, ал. 3 от КСО. От представената като доказателство по спора справка за приети, върнати и липсващи документи с вх. № 214-00-2919-1/19.04.2012 г. към заявлението молителят в административното производство е приложил предвидените документи съобразно чл. 1, ал. 1 от Наредбата за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за

безработица. Посочила е, че трудовото ѝ правоотношение е прекратено, считано от 31.03.2012 г., като към заявлението е приложила служебна бележка № 14622/17.04.2012 г. за регистрация в Д. – С., както и заявление за удостоверяване на осигурителни периоди от друга държава – членка на Европейския съюз със С. U002, U004 поради обстоятелството, че последната заетост на Д. Н. Д. е в Република К.. Във връзка с преценка правото на лицето на парично обезщетение за безработица с писмо № 66-69-96/26.04.2012 г. С. е изпратило в дирекция „Европейски регламенти и международни договори” представените от лицето документи. Посочената дирекция е предоставила информация за периода на осигурена и трудова заетост по законодателството на Република К. за времето от 02.03.2009 г. до 30.03.2012 г., като причина за прекратяване на последната заетост е посочена връщането на лицето в Република Б., доходи от заетост за периода от 02.03.2009 г. до 30.03.2012 г. в размер на 1215 евро или 2376, 30 лв. След анализ на събраните доказателства административният орган с разпореждане № 214-00-2919-3 от 29.01.2013 г. е отпуснал на Д. Н. Д. парично обезщетение за безработица, считано от 17.04.2012 г. до 09.08.2012 г. в размер на 7.20 лв. дневно. Срещу разпореждането е подадена жалба по административен ред по реда на чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „б” от КСО от Д. Н. Д., като решаващият административен орган – директорът на С. е оставил жалбата без уважение. За да обуслови приложимостта на чл. 54б, ал. 3 от КСО решаващият административен орган е приел, че причината за прекратяване на последната заетост на лицето е неговото завръщане в Република Б. (оплакването на Д. Н. Д. се състои именно в обстоятелството относно причината за прекратяването на осигуряването, посочена от Република К., като във връзка с това обстоятелство при поискана информация дирекция „Европейски регламенти и международни договори” е потвърдила причината за прекратяване на трудовото правоотношение, а именно „връщане в Република Б.”).

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, подадена е от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения: Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е решение № РО-269/07.05.2013 г. на директора на С., с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на Д. Н. Д. срещу разпореждане № 214-00-1919-3/29.01.2013 г. и е потвърдено разпореждане № 214-00-1919-3/29.01.2013 г., с което е отпуснато парично обезщетение за безработица за периода 17.04.2012 г. - 09.08.2012 г. в размер на 7, 20 лв. дневно. Спор между страните по отношение на фактите не съществува и същите са правилно установени от решаващия административен орган. Д. Н. Д. е подала заявление до териториалното поделение на НОИ за отпускане на парично обезщетение за безработица на основание чл. 54а, ал. 3 от КСО. От представената като доказателство по спора справка за приети, върнати и липсващи документи към заявлението молителят в административното производство е приложил предвидените документи съобразно чл. 1, ал. 1 от Наредбата за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица. След анализ на представените доказателства ръководителят на осигуряването за безработица в С. е издал разпореждане № 214-00-2919-3 от 29.01.2013 г. е отпуснал на Д. Н. Д. парично обезщетение за безработица, считано от 17.04.2012 г. до 09.08.2012 г. в размер на 7.20 лв. дневно.

Липсата на спор между страните се установява и от съдържанието на представените по делото писмени бележки от жалбоподателя, в който изрично се посочва, че между страните не съществува спор относно придобиването на правото на парично обезщетение за безработица, като спорът между страните е по отношение на размера на дължимото обезщетение, като становището на жалбоподателя е за приложимостта на чл. 54б, ал. 1 от КСО и за неприложимост на чл. 54б, ал. 3 от КСО (приет като приложим от административния орган и от решаващия административен орган). След анализ на представените по делото доказателства се обуславя приложимостта на чл. 54б, ал. 3 от КСО, а не на чл. 54б, ал. 1 от КСО. Съгласно чл. 54б, ал. 1 от КСО дневното парично обезщетение за безработица е в размер 60 на сто от среднодневното възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" за последните 24 календарни месеца, предхождащи месеца на прекратяване на осигуряването, и не може да бъде по-малко от минималния дневен размер на обезщетението за безработица, докато съгласно чл. 54б, ал. 3 от КСО безработните лица, чиито правоотношения са били прекратени по тяхно желание или с тяхно съгласие, или поради виновното им поведение, на основание чл. 325, т. 1 и 2, [чл. 326 и 330 от Кодекса на труда](#), чл. 103, ал. 1, т. 1, 2 и 5, [чл. 105 и 107, ал. 1, т. 1 - 4 от Закона за държавния служител](#), чл. 162, т. 1 и 6, чл. 163 и [чл. 165, т. 2 и 3 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република Б.](#), [чл. 245, ал. 1, т. 4, 6 и 8 от Закона за Министерството на вътрешните работи](#) и чл. 165, ал. 1, т. 2, 3 и [5 и чл. 271, т. 2, 3 и 5 от Закона за съдебната власт](#) или по други закони получават минималния размер на паричното обезщетение за безработица за срок 4 месеца. От събраните по делото доказателства се установява, че от Д. Н. Д. е било подадено заявление за удостоверяване на осигурителни периоди от друга държава член на Европейския съюз, като с формуляр Е301 (приет с решение № 154 от 8 февруари 1994 г. относно формулярите образци, необходими за прилагането на регламенти на съвета (Е.) № 1408/71 и (Е.) № 574), е удостоверен периода на осигурена и трудова заетост по законодателството на Република К. за времето от 02.03.2009 г. до 30.03.2012 г. (включително). В посочения формуляр като причина за прекратяване на последната заетост е посочено репатриране/завръщане на лицето в Република Б.. Посоченото обстоятелство правилно е определено от административния орган като такова, свързано с личното желание на лицето за прекратяване на трудовото правоотношение. Изводите си настоящата инстанция съобразява и с обстоятелството, че по делото не се съдържат доказателства, от които да може да направи извод в подкрепа на оплакванията, съдържащи се в жалбата, че жалбоподателят е напуснала в работата си поради предупрежденията от страна на работодателя, че се налагат съкращения в бюджета му. От страна на жалбоподателя не са представени каквито и да било доказателства, от които да би могъл да се направи дори евентуален извод от настоящата съдебна инстанция, че трудовото правоотношение на жалбоподателя е било прекратено поради съкращаване в щата, респективно намаляване на обема на работата. Предвид представените по делото доказателства настоящата съдебна инстанция определя изводите на административния орган като законосъобразни. Така направените изводи не се отричат от оплакванията, съдържащи се в представените по делото писмени бележки от жалбоподателя и свързани с приложимостта на Регламент (ЕО) № 883/2004 г. на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 г. за координация на системите за социално осигуряване. Обезщетенията за безработица са регламентирани в глава 6 на посочения

регламент, като изчисляването на обезщетенията е уредено единствено в чл. 62. Съгласно посочения текст компетентната институция на държава членка, чието законодателство предвижда изчисляването на обезщетенията да се основава на размера на предишното трудово възнаграждение или професионален доход, отчита изключително трудовото възнаграждение или професионалния доход, получавани от заинтересованото лице при последната му работа по трудово правоотношение или като самостоятелно заето лице съгласно посоченото законодателство. От събраните по делото доказателства и обжалваното решение не се установява противоречие на обжалваното решение с посочения регламент. В тази връзка следва да се посочи, че подобно противоречие не може да съществува, доколкото и смисълът на посочения регламент е именно само да координира системите на социално осигуряване. В тази връзка и съгласно § 4 от преамбюла на регламента необходимо е да се вземат предвид особеностите на националните законодателства в областта на социалното осигуряване и да се изработи само система за координация, което потвърждава извода, че извън системата за координация въпросите са предоставени на преценката на всяко едно от националните законодателства, като следва да се отчитат техните особености. В тази връзка е и § 41 от преамбюла на регламента, съгласно който е необходимо да се установяват специални разпоредби, които съответстват на особеностите на националните законодателства с оглед улесняването на прилагането на правила за координация. Изключението е, че при упражняване на тази компетентност трябва да се спазват разпоредбите на Договора за ЕО относно свободното движение на работниците (в процесния случай нарушаване на тези принципи не е налице). Изводи в посочената насока се съдържат и в решение на Съда на Европейския съюз от 11 септември 2008 г. по дело C-228/07, § 41, в който се посочва, че регламент 1408/71 не създава обща схема за социална сигурност, а позволява продължаване на съществуването на отделни национални схеми и има за единствена цел да осигури координирането им. В тази връзка следва да се посочи и чл. 65 от регламента, съгласно, който лице, което е безработно частично или през различни периоди и което по време на последната си дейност като заето или като самостоятелно заето лице, е живяло в държава членка, различна от компетентната, се поставя на разположение на неговия работодател или на службите по заетостта в държавата-членка. То получава обезщетения в съответствие със законодателството на компетентната държава членка (в процесния случай това е Република Б.), както, ако е пребивавало в тази държава членка, като обезщетенията се отпускат от институцията на компетентната държава-членка. В процесния случай на жалбоподателя е било предоставено обезщетение за безработица, което се определя като социалноосигурително обезщетение, защото е предоставено на неговия получател въз основа на определен от закона фактически състав без каквато и да била индивидуална и дискреционна преценка на личните нужди и доколкото е свързано с един от социалните рискове – за безработица.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията в едномесечен срок от получаването им. С решението ръководителят на териториалното поделение може да отмени разпорежданията и да реши жалбите или исканията по същество.

Следователно, при издаването на обжалвания акт не са допуснати нарушения на административно производствените правила, актът съдържа мотиви - в

обстоятелствената му част има позоваване на правнорелевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени към административната преписка, издаден е от компетентен орган. Изложените фактически предпоставки за извършената преценка и цитираното правно основание, позволяват да се извърши контрол за законосъобразност на волеизявлението на административния орган. По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Д. Н. Д. срещу решение № РО-269/07.05.2013 г. на директора на С., с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на Д. Н. Д. срещу разпореждане № 214-00-1919-3/29.01.2013 г. и е потвърдено разпореждане № 214-00-1919-3/29.01.2013 г., с което е отпуснато парично обезщетение за безработица за периода 17.04.2012 г. - 09.08.2012 г. в размер на 7, 20 лв. дневно, като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ